PRESOS POLÍTICS

“Sort que la Dolors i jo ens teníem l’una a l’altra”

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Una de les germanes de Meritxell Borràs li va dir sense embuts: “Tu estàs boja, com pots despullar-te així?”. Serveixi aquesta confessió de l’excosellera de Governació per fer-nos una idea de la personalitat de *34 dies de tardor i 1 de primavera* (Símbol Edicions), el llibre que acaba de publicar i on relata la seva experiència entre el 2 de novembre i el 4 de desembre, els dies en què va viure sota el sostre de la presó madrilenya d’Alcalá Meco. Borràs va presentar-lo ahir a la Casa del Llibre, acompanyada del president de la Generalitat, Quim Torra, i de Montse Bassa, germana de Dolors Bassa, l’exconsellera de Treball encara en presó preventiva. L’acte, conduït per Antoni Bassas, va comptar amb un una nodrida representació política.

Quim Torra destaca la valentia de Borràs per escriure el llibre i demana un exercici continuat de memòria per no oblidar tot el que va envoltar l’1-O i les conseqüències que va tenir: “Malgrat les amenaces i la por vam aconseguir tirar-lo endavant”. El president emfasitza la situació injusta i indecent que viuen els polítics empresonats i reclama l’existència de més dietaris i memòries de les persones que estan patint aquesta repressió. En aquest sentit, Bassas –autor del pròleg– destaca la singularitat de la trista revifada d’un gènere tan especial com són els dietaris de presó.

L’exconsellera explica que tenia necessitat d’escriure aquest llibre, per testimoniar tot allò que havia viscut, per ser coherent amb la seva manera de ser: “M’he fet un tip de plorar” o “Tinc por d’ensorrar-me” són pensaments que anaven apareixent sobre el paper amb el pas dels dies a la fredor d’Alcalá Meco. Evidentment, un dels grans suports emocionals amb què va comptar va ser la companyia de Dolors Bassa: “Vam compartir vivències físiques, sentiments, pors i incerteses”, relata. Això malgrat que, abans de la presó, com a companyes de govern de partits diferents, no tenien una connexió gaire especial. Borràs pensava que Bassa era una poca-solta i al seu torn ella la tenia per una estirada. Ho explica ella mateixa, però també apareix a la carta que Bassa li ha enviat des de la presó expressament per a la presentació del llibre i que llegeix la seva germana Montse Bassa. Entre altres emotius pensaments, les dues coincideixen a assenyalar la sort mútua que van tenir: “Sort que la Dolors i jo ens teníem l’una a l’altra. Érem com salvavides enmig del mar”. Pel contingut tan íntim i personal del llibre, Borràs vol destacar que no s’hauria atrevit a publicar-lo sense demanar permís a Bassa. “I tant que l’has de publicar”, li va etzibar un dels cops que l’ha visitada a la presó.

Quedar-se a Brusel·les o tornar a Catalunya? “La jutge Lamela que ni ens mirava ni ens escoltava”. Les manilles, els calabossos, la decisió fonamental de tornar a la política o no. Una història d’emocions i pors.

Quim Torra saludant Meritxell Borràs. JORDI BEDMAR / GENERALITAT